

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
Fóra de Palma » 2 1/2 »
Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conta de 16 números.

MESTRE RAULL ES CASSADÓ.

Si passant p' es carré veys una casa amb so portal baix, tres ó quatre atlòts amb sa baldragaròta defóra, més bruts que 'l Rey porch, aferrats amb un parey de cusses ervisenques, que duen tanta carn com la Mòrt, y més pusses que pèls; digau aquí es á ca màstre Raull es cassadó; homo, que no vòl brot de feyna, y que tota sa séua curòlla es parlá de cans y cusses y aná á cassá de rapat.

Dona gust veure 'l dins sa taverna assegut á una taula amb un mocadó p' es cap, sa camia desembrotxada, mostrant es pits tots plens de sèrres y un còll que fa tres anys que no ha vist aygo ni sabó, duguent per escapulari una pesseta llisa formada amb una còrda de guiterra. Llavò si que vertaderament li pòden dí: Mèstre Colom ja estau en es vòstro lloch.

Quant ha fét rues de clotell uns quants pichs, comensa á desplegá sa séua eloquència *canera*, pòsa ses cusses fins á ses estrelles. diu ses qualidats qu' han de reuní per cassá bé, per encalsá y per essè hermoses, bañantsè cada estona sa gargamella amb such de totes herbes y posant á sa conversa aquell saborino de llamps, sofres y pèstes, qu' hey cau tant bé com una pedra dins un uy.

D' aquesta manera li passa es capvespre, fins que se fa hora d' encendre es llums: llavò s' en vá á ca-séua, comensa á arreglá ets ormetjos per anarsen á fé sa cassada: y quant ja heu té arreglat y ets séus dos camarades En Tofol y En Sech han compareguts, prenen ets atapins cap á n' es Rafal, tenguent durant es camí sa siguent conversa:

—Tendrem bòn vespre anit, es vent es llevant.

—¿Quants ne prenim á tasca?

—Jo tench pò, veyès de dú es frare.

—Ca, homo; lo ménos, lo ménos, dos quèrns y es hòtil.

—Faria partit que poguessem dí *bòn vilá qui fa parey*.

—¿Qu' hey tròbes, Tofol?

—Si no més haguessem d' agafá es parey, penjava es cans.

—Na *Tropell* no segueix, ja pòts torna arrera Sech.

—Mal llamp sa tal cussa. Jas, tenè sa fura.

—Creuries, Raull, qu' es ca de sa Torre no m' ha comparegut.

—¿Que no li has siulat?

—Sí; y molt de temps.

—Tal vegada s' en han temut qu' el mos ne manavam y el tenen tancat.

—Tot podria essè.

—No mes tench pò, que mos atrapin un dia, y mos fassin pagá sa nòva y sa véya: perque, mirat de prim conta, bé en feym de mal.

—Se torba En Sech.

—Esperemlò.

—Trèu es tabach y mentres tant n' encendrem un?

—Vat' aquí sa petaca, lo que no duch son mistos.

—Calla, (se paupa ses butxaques,) me pensava que los havia dexats.

—Jo encara tornava arrera, si fos vera aquesta.

—Y jo també: estim més un xigarro que sa dòna.

Y deya ben vè.

—Hey ha hagut vegada qu' haguera dat un duro d' un poch de tabach.

Hey ha qu' entendre que ni éll ni tots ets cans un dia de bòn fira no 'l valen.

—Mira, que bé se torba En Sech.

—Tal vòlta es Civils li han posat ses ungles á demunt.

—Ja heu ets temorech. Ara fa una estona que xarraves de fé mal.

—Deya qu' en feym molt nòltros tres; perque mira ara qui estam en temps de *veda* quants de conís feym mal bé.

—No ne feym tant com-es-ara axò; y llavò un altre còsa: ¿Que no saps que qui ròba á un señó té cent anys de perdó?

—No te cregues qu' heu diga perque me fassi escripol ni *mucho ménos* de robá es conís á n' es señó de Son Vey, á n' es d' es Rafal ni á altres; sinó per un vat' aquí; perque sa conversa heu duya.

—¿Quants te pareix qu' en devem fé de mal bé sa temporada?

—Aturet farém un tanteo á n' es de dins es Rafal.

Es mes passat crech qu' eran 40 que n' hi varem treure; vuy que no més n' hi hagués 20 de famelles y que de sa primera ventrada n' haguessem pujats 4 cadascuna: tenim 20 per 4, son 80; aquests com á primerenchs haurian nodrit: sa mitat que fossen estats famelles y n' haguessem pujats 3 cada una son 3 per 40; son 120 y 80 son 200. Ses primeres sempre haurian fét dues nodrides més y n' haurian pujats 3 per cap, ja son 3 per 20, 60; y 200 son 260; de manera que d' un lloch no més n' hem fèts mal hé 260.

—Axò me dona poch mals de caps ferm. En Sech, En Sech, que no torna y mos destorba sa cassada amb aqueix torbarsè.

—Jo ja m' haguera afluxat de sa cussa y de qui prega per ella.

—¿Però, es tan bòn!

—Per fé carn heu es ferm.

—Quant n' has tenguda cap, tú, que se puga posá amb ella. ¿Eh? Y si fa carn, no malará cap auveya méua.

—Na Polida qu' es sa més carroña ne val dues com ella.

—Tira, calla, calla; no digues despropòsits.

—Saps qu' En Sech hauria d' havè près per sa dressera.

—Tens rahó, ses altres vegades hey preniam.

—Ja podem fé via.

Se axecan y partexen; gatiñantsè si ses méues cusses son millòs, si vénen de més bòn casta, fins que foren á sa garriga, ahont trobaren En Sech que los va rèbre amb una descárrega de llamps y pèstes que socorravan.

Desencoblan ses cusses; En Sech s' en va á pará es filats á un portell; per veure si li menarán cap llebra. En Raull parteix siulatetjant, siulatetjant, y En Tofol s' en va á furá es cans.

Des cap d' una estona ne Diana esverga fitorada á un coní y *nich-nach*, *nich-nach*, li pega dos aglapits y ja no sap per quin vent li es fuyt; però es coní

sense pèrde una passa no s'atura fins à dins es cau, y quant se creu está lliure del tot, arriba En Tofol, li amolla s'animalet (sa fura), para sa sendera y retirantsè à un costat se pòsa lo mateix qu'un moix que vetla una rata. Encara es coní no ha pegat à dins sa sendera y ja li té aquella má d'apòstol à demunt, li pega toch à darrera ses oreyes, l'engassa y à dins sa taleca s'ha dit.

Quant han trescat tot aquell tancat passan à dins un altre; però com sa paret que los separa está plèna de bardissa y fa mal botà, pegan tirada à sa lleña per fé pas, y s'en van sense cuydarsè de torná tapà. D'aquest mòdo, aquí desfent un clapè, allà esportellant y trequent de dins es caus sis ó sèt conís los passa sa nit y s'entrega s'estel de s'auga; però com son inimichs de tot lo que fa un poch d'olò de poesia, aquell cant d'ets aucells los fa mal à ses oreyes, sa claró los enlluerna y sa vista de ses altres persones los fa pò; y per evità aquesta incomoditat còllan cap à la vila.

Es pagès d'aquella possessió s'axéca, y com de costum surt à dalt es portal de ses cases per doná una uyada à n'es lloch, y me veu ses cabres que pasturan per dins es sementé de sa sivada. Podeu pensá si pren un bòn enfado l'amo; y ses cabres si dexan fé molt de bé à n'es sembrat; tot per s'ocurrència que varen tení aquells màstres ó señós cassadós d'esportallá ses tanques.

¡Paga, pagès!

Axò succeheix cada dia, y com En Conciènci fa estona qu'es mòrt no se pòsa remey à n'aquest mal, axí com n'hi posaria si fos autoridat aquest que firma.

GAÑA D'ARAÑA.

SA FESTETJADA DE NA BENVINGUDA.

Bé guayta per sa finestra,
No s'atura de guaytá,
Esperant aquell bell jove
Que li diu s' enamorat.
Comensa à sentí petjades.
Ja riu. Es ell qu'ha arribat;
Y amb veu molt amoroseta
Axí comensa à parlá:
—Jò la salud, Benvinguda,
—Jesús, que molt s'es torba!
Jò ja estava més ansiosa!...
No sabia que pensá.
—Jò, si que ja no vivia.
¡Es que l'estim tant y tant!...
—Tir... no diga aquestes còses.
—¡Per que nó? La veritat.
—Perque vostè no m'estima.
—¡No l'estim! ¡Oh!!! Vòl callá.
—¿Quí no vos coneix à vòltros
Hòmos? Bé mos enganau.
—No mos tenga en tal concèpte.
Si vés es còr còm me bat

No diria tals paraules.

—Y jò, que no dich rès. ¡Ay!

Aquí dins sent una còsa...—

Y posantsè al pit sa má

Tòrs es còll y li demana:

—¿Es vè que m'estimes?—Jas

Veus jò si l'enganaria.

—A mí no m'atura un instant

Que no pens en s'amor nòstro.

—Y à mí m'atura un altre tant.

—Lo qu'es vostè y es quissó...

—¿Quissó diu? ¿Que n'ha armat cap?

—¡Oh! un qu'es una monada.

El dexaria encantat,

Perqu'es tant finó amb ses còses...

—Ydò, té à na qui semblá.

—Gracies, gracies, moltes gracies.

Però ja mos té apurats.

—¿Qu'es renoué?—No, ni gota.

Però còm es castellá....

—¿Que?—No entèn sa nòstra llengo.

Y còm jò l'enseñy...—Ja, ja.

—No puch fé gota de feyna.

—¡Y axò que li agrada tant!

—¿Qu'hem de fé? Tení paciència.

—Ben bòna es d'aconhortá.

—No es per alabarmè, però

Casi sempre sa mamay

Deya: «Venturós es jove

Qu'amb sa méua fiya es cas.»

Tot per 'mor d'aquesta còsa.

—Ara jò dich altre tant.

—Ja 'u es, sempre va de riure.

—No, no, vaja; ben formal.

—Ydò, si vostè volia....

—¿Que?—Mos podriam casá.

—¡Jesús! si tengúes carrera....

—¿Quin temps li falta?—Dèu àns

Que serán per mí dèu sigles.

—Y per mí una trinidad.

Perqu'es ben erenè ¡Vèrge Santa!

Tení ganes de casá

Y que no hey haja cap jove

Que li diga ¿qu'es? ¿còm va?

Jò no sé quantes vegades

En pensarli he plorat.

—No plòr, Jesús, Benvinguda,

Que 'm fica à n'el còr un clau.

¿Acas li he fét cap passada

Qu'haja pogut pensá mal?

¿O es que ja me desprecia?

—No es rès d'axò; qu'he pensat

Si dèu tení un altra polla

Y jò haja de quedá en lá

Quant arrib s'hòra d'estreña.

—Jò per mí heu haurá somiat,

Perque pareix impossible

Sabent que l'aprecií tant;

Y amb ses pròves qu'he donades.

—Té rahó, però, veyam,

Es nòstro cap sempre fila;

Y es que may tench aturat

S'enteniment. Quantes vòltes

Quant es llum ja está apagat

Y estich dins es llit tapada

Amb so llansòl van des nas

Y es canet devòra mí,

He pensat qu'eram casats.

—Vaja uns pensaments hermosos.

Val un mou per somiá

Vostè. Jò qu'una vegada

Ne vatx tení un: però, ¡ca!

—El me cont, el me cont, Tòni.

—Ja ley contaré demá.

—Tir...—Ydò, me va pereixa

Que mos eram apleglats

Y en bòn dia de ses nòsses

Li vatx dá atupada tal

Qu'hagué de jaure nou dies.

—Vostè me fa escarrufá.

—¡Oh! si n'hi contava d'altres.

—¿Queix tol sòl m'ha bastat.

—Sa convèrsa molt m'agrada.

Però s'es fét massa tart

Y es hòra d'aná à dormí.

—Es dí que me vòl dexá.

—Es precís; bòna nit tenga.

—Fá serena; que se tap.

—Memòries á n'es cuset.

—Moltes gracies.—Li encoman

Qu'abans que torn, se recòrdi

De la séua Trinidad.

GAÑA D'ARAÑA.

DIUMENGE DEL ANGEL.

Es diumenge devant Pasco té es nòm à Mallorca de *Diumenge del Angel* ó de *Dia de Pancaritats*. A molts los xocarán aquests nòms perque no saben que signifícan y per axò noltros farém d'esplicarhó axí com milló sabrem.

Quant s'Ajuntament no tenia es fondos de ses séues arques tan *fondos* com en el dia d'avuy, y quant sa devoció pública era més ben mirada per ell que avuy en dia; es diumenge devant Pasco estava dedicat à sa fèsta de l'Angel Custodi de Mallorca, y es Jurats ó s'ian es Retgidós d'un altre temps li feyan una gran fèsta à La Sèu, amb processó solemne; y després de sa fèsta s'Ajuntament s'en anava al Temple y allá partía pans en caritat à tots es pobres que hey acodían qu'eran molts.

D'aquí vengué es doná es nòm en aquell pá de *pá en caritat*; y à escuses des pá s'en anavan es pobres à fé bulla, y à menjarlosè amb so séu companatge corresponent à dins sa Riera ó à sa vorera de mar, y deyan que s'en anavan à menjá es *pá en caritat*.

D'aquí vé qu'avuy à una véga li diuen encara un *pancaritat* y ningú sab ja d'hont li vé tal nòm; lo mateix qu'à n'es diumenge aquest dirli es Dia del Angel per sa fèsta de l'Angel que ja fa molts d'àns que no se fá.

Aquesta fèsta primerament, per morde es partí es pa à n'es pobres, se trasladá sa funció de l'Iglesia à l'ondemá es dilluns, y després se torná trasladá à s'altre diumenge, perque fós més lluhida sa processó.

Ara ja no hey ha fèsta del Angel ni *pá en caritat* à n'es pobres, perque tampoch hey ha piñons per podè pastá dalt La Sala. Encara que *tot es bòn costum se pèrd, còm deya es llòro à sa cotorra,* dura axí mateix sa costum à dins es pòble de destiná es Diumenge del Angel à fé una bauxa à fora-porta y menjarsè un rostit y unes quantes panades per acabá d'enterrá s'añella ó es xòt.

N'hi ha molts que per fé aquesta véga no esperan qu'arrib es diumenge, sinó que ja la fan entre setmana, abans de

que ses panades sian bescuytades per necessitat. Pero ahont se conserva més sa costum es entre ses nines de Costures y Col·lègis qu' hey sòlen aná amb galeretes, y mōure una bulla que devegadas desdiu de sa bōna educació que tenen obligació de demostrá, basta y prou vajan acompanyades de sa señora Mèstre.

Es nins d' ets Esposits y ets atlots de la Misericordia també sòlen conservá aquest estil d' aná cada any a celebrá es dia del Angel amb un *pancaritat*; y molta de gent de qui fa fé no ha perdut sa costum d' aprofitá un des bōns dies des mes primé de primavera, per fé un dia de burèu devés s' Arenal ó à una caseta de camp.

S' única corporació que no 'n conserva ja cap memòria de sa fésta, ni sa més mínima resquicia, es s' Ajuntament nòstro, qu' era en temps primé es qui anava davant tothom en tan solemne diada.

Com es torts vòlen ja baixos, si no s' en son anats ja de Mallorca, no té rès d' estrañy que per dins ses caxes de La Sala hey haja rusca. Lo qu' es en el dia no han mesté cap Angel Custodi que les guard; y crech que si es pobres prenian s' estil de doná pans à n' es Retgidós tal dia com demá, serian poch els que no los acceptassen per durlosen en es reuòl de ca-séua.

¡Còm muda es témps, Señó

PEP D' AUBEÑA.

GLÒSES.

Sempre recòrd ta bellesa
Perque tench ta imatge impresa
En mon còr, que s' enamora
Encara que té segú
Que tot lo dia t' anora
Més que tú.

Jò que no som d' els que s' usan,
Que de ses nines abusan
Dexant son còr enganat,
Perque no som no-ningú;
Crech que 't dich sa veritat
Més que tú.

Enlluèrnan ses doncelles
Des militars ses estrelles,
Y quant ja no hey ha remey
Se donan à *Belcebú*;
Mira bé qu' aquest consej
Va per tú.

Sa qu' amb *polvos* y pasteta
Gasta més d' una pesseta
Y à sos pares fa gastá
En *lujo* que no pòt dú,
Si no es perduda es perdrá.
Parl per tú.

Jò que 'n no veuret, Maria,
T' añor de nit y de dia,

Y que veure un hòmo ò dòna
Puch dí que tot ja m' es ú;
Sufresch si no te vetx bōna
Més que tú.

Garrida; ma vida es téua,
Y sòls desitx sias méua
Perque si à tú molt m' arrim
No m' ho critiqui ningú;
Perque conech que t' estíam
Més que tú.

Ni à guapes, ni à bondadoses,
Ni à riques, ni à salaroses,
Te jur que no miraré
Ni les faré *rendibú*
Y que cap n' estimaré
Més que tú.

FA PESTANAGA.

XEREMIADES.

Hem rebut una atenta esuela de Don Jusèp Ignaci Moragues propietari de sa Cova del Drach acompanyada d' un plá molt ben litografiat de dita Cova, qu' es ja tan célebre còm sa d' Artá p' es séus lagos y preciositats notabilíssimes que conté. Li donam les gracies y voldriam que 'n fés una petita descripció per completá aquest hermos trabay.

Hem rebut es periodich *Union obrera Balear* y acceptam es cámvi. Li desitjam vida y acèrt per podè consegú es bons fins que se proposa, que son instrucció, moralisació y trabay.

Es progrés de s' Industria es avuy en dia sa riquesa de ses nacions y es timbre més nòble de s' homo; y es trabay ben dirigit y científich es es camí més curt per arribá à lograrhó.

La *Union obrera Balear* comensa per establí escoles. Bon camí empren; que no 'l deix.

Pareix qu' en *Singer* y en *Wertheim* s' han proposat forrá de papé pintat sa paret de s' hort de Santa Magdalena. Se coneix que ténen tots dos moltes ganes de vendre màquines de cosí. No podian elegí llòch milló per posá ets séus anuncis, pues per aquell punt s' hi passetjan sovint moltes señoretas que no tenen màquines perque tot heu donan à cosí ó à sa modista ó à sa cambra.

Desgraciat des que pescarán per ajuda de còstes.

A un pòble de Mallorca hey havia una jove que tenia moltes ganes de ballá, y per sortí amb la séua doná vint duros à un jove perque li fés ballá sa primera es dia de sa festa del Sant Patró.

Ell, que la sabia llarga, s' endiumenjá

molt bé un *traje* nou de cap à pèus des doblés d' aquella blaya.

Arriba s' hora des ball, y ella cansada d' esperá ses xeremies à ca-séua, s' en aná à sa plassa y vé aquell estornell es mitx des ball; li fé señe perque la tregués à ballá, y es balitre per tota respòsta li mostrava es capell, ses sabates blanques y cada una de ses pésses de sa nòva mudada. La gent, que ja 'u sabia, comensá à fé alulèya y per poch no li feren mansbelletes.

¡Y s' ho tenia ben merescut!

Veys, atlòtes, vat' aqui una llissó que si no l' olvidau, vos guardarà de que s' en pujan riure de vòltros.

Sempre hem vist qu' à Mallorca feyan es buñòls per les Vèrges y que per Pasco feyan panades. Però com avuy en dia es pèrns van desbaratats hey ha persones qu' ara per féstes en lloch de fé crespells y panades han fets buñòls.

¿Ahont diriau qu' es estat ahont han fét sa buñolada? No es massa mal d' endeviná. Es en aquell pòble que té (si no heu han remediat fa poch) es Cementèri que no 's tanca; y que té es nòm de Buñòl famella. Es buñòls qu' han fét aquestes féstes de Pasco à una casa que no anomenam han estat bōns y gròssos.

La gent hey havia acudí per ballá y divertirsé y comensaren disputes entre un sonadó y un que féya de bastoné majó sobre si havian d' essé valsos ó boleros es balls que s' havian de ballá y al punt tots es joves hey prengueren part y s' armá un encarnat y blau que tirava en nègre segons mos ha contat un que hey era.

Ja 'u crech; se tractava de qu' es balls mallorquins cedissen es lloch à un ball forasté y la majoria no volia s' introducció d' aquest nou gènere de lliure canvi.

De tal manera s' alborotá es cotarro qu' es balladós y balladores trobaren que lo més prudent era tocá el dos y anarsen à ca-séua. Es qui mos ho ha contat acabava amb sa siguent quarteta sa séua relació:

Jò que 'm vaitx quedá tot sòl
Deya fét un panestatge
¿Qu' es geneta ò gat sauvatje?
Y em contestaren *Buñòl*.

També mos diuen que per Alaró hey ha hagut còsa aquests derrés dies de sa Corema dins ses processons. A n' es pareixa aquells qu' havian de dú es fanal ó ciri ben encès perque fés bōna llum el duyan que féya un fum qu' apestava. Y la gent axò no heu mirava amb bōns uys.

No mos ho han sabut contá per clá però se coneix à la llejo que per allá hey ha qualque pañy que no serva, y ha de mesté un poch d' òli ó qu' es ferré l' adob.

En es fòsso de sa Porta de Jesús hey ha dues tendes plènes d'estrangés qu'es diuen *Hungaros*. En quant à netedat es una mala mòstra de sa qu'hey puga havè per Hungria; pero no los mirém es cayre dolent tot sol. Contan que son gent de bé, trabayadora; y qu'adoban calderes y estañan olles d'aram y que fan una feyna tan bona y barato. Sabem d'un que los ha emprat, qu'en conta mil alabanses.

Ets atlòts de Mallorca podran essè més nètts però s'altre dia donaren pròves d'essè més poch civilisats qu'ells tirantlos pedres.

AMOR ES PLATA.

—Surt nina en es balcó
Que tant t'estim,
Que s'encèn es cò d'amó
Si à tú m'arrim;
No tench tresòr
Sinó un amor molt gran
Dins es mèu còr.

Sa nina surt ben prestet
Y elá li diu:
—Estich milló quant fa fret
A dintre 'l niu.
Vas poch daurat
Perque surti à sa finestra
;Pòbre estimat!

FA PESTANAGA.

COVERBOS.

Una señora d'aquelles que volen figurá molt, sempre vestia d'última moda, duya ríchs vestits, capellets, y bones alhaques, pero à ca-séua no menjavan carn més qu'un pich en l'añy y sempre posava à *racció* sa criada y un infant que tenia. Molts de dies li demanavan si havian de sopá y ella posant cara de vinaigre, los contestava:

—No, badau sa boca en es vent.

Un dia estava de visita, amb so séu fiy, à ca una amiga séua que sabia se fam que duya. Es mitx de sa conversació es ninet, sense volè, va fé un renou sospitós,.... y sa mare que pretenia de havè educat bé es séu infant, li preguntá:

—¿Y ara qu'es axó?

Es nin, tot empagahit, no digué una paraula, pero s'amiga li contestá:

—Es que de tant de badá sa boca en es vent ja'n té demes.

S'axecá tota rebenta y partí.

Un sollicherich va aná à comprá blat en es Moll y haventli mancat una pesseta en es pagá, digué en es patró:

—Patró: jo no duk més dublés, si

vuleu veniu à s'hustal des Banch de s'Oli, y demanau l'amu'n Mèna....

—Germá, (li contestá es patró,) vos teniu un mal nòm per fiarvós.

—¡Pel-la-vera-creu! (replicá es pagès) es nòm nu es més ke sa marka des fardu.

Hey havia un llatinista que feya quatre dies qu'estodiava llatí, es es dí sèt añs. Un dia es Mèstre li preguntá sa siguent cláusula:

Cesar venit in Galliam summa diligentia:

(Cesar vengué à les Galies amb gran pressa.)

Y éll va traduhí:

«Cesar vengué vestit de gala à dalt sa diligència.»

Vaja que farà retxa amb el temps.

Un inglés se posá à menjá còm un afamagat demunt cubèrta, mentres que es séus companeros de viaige, se disponian amb oracions à tení una mòrt cristiàna, perque sa tempestat era tant fòrta, qu'havian perdut tota esperansa de vida.

Es capitá de sa tripulació, vehentlò tan tranquil y menjant d'aquell mòdo, li digué amb tò reprehensiu:

—¿Còm té vostè ganes de menjá, ara en que tothom ja se prepara pe sa mòrt que tenim demunt?

—Bé me pareix, (li contestá amb molta pausa,) qu'es qui tanta d'aygo ha de tragá, convé que menj alguna còsa per fé boca y tení sed.

Hey havia un missé qu'havia defen-sat amb un plet à una señora amb à qui s'havia de casá y li va fé pagá una enorme cantidat per sa séua feyna.

Aquella señora li digué à la cara que no era allò manera de fé pagá una feyna, y ell respongué:

—Li fas pagá à vostè es prèu just, perque veja lo gananciosa qu'es sa méua profesió y es hòn negòci que fa vostè casantse amb un homo que guaña tan facilment es doblés.

Una jove que sempre anava molt pintada, va dí à s'enamorat per demostrarli que li era molt franca:

—Jo no vatx de postissures; no som com ses del dia; tot heu dich axí com heu sent.

Y ell li contestá:

—Ja se coneix en sa cara que no vas de postissures; y com diuen que sa cara es es miray de s'ànima.....

Ella es segú que degué torná vermeya devall s'estucat, y molt més quant va veure qu'ell prengué es capell y s'en va aná.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Un hòmo es bò, humá y faèl, si observa sa lley de Deu.*

SEMBLANSES.—1. *En qu'hey ha Mèls.*
2. *En que duen collá.*
3. *En que té escales.*
4. *En qu'hey ha Ròses.*

TRIANGUL....—*Rosalía-Rosalí-Rosal-Ròsa-Rós-R. O.-R.*

CAVILACIÓ....—*Jaume d'Aragó.*

UN ESTODIANT.

FUGA.....—*Qui no pòt més mori se dexa.*
ENDEVINAYA.—*Un barco.*

GEROGLIFICH.

UN MERITORI.

1.ª V

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan es moxos à n'ets hòmos?
2. ¿Y ses taronges à n'es sofrít?
3. ¿Y La Sèu à n'es Cementèri?
4. ¿Y el Cèl à un Coronell?

UN PRIM.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de dòna; sa 2.ª, es mateix dit amb andalús; sa 3.ª, lo que cercan ets homonets véys; sa 4.ª, un llinatge mallorquí; sa 5.ª, un altre nòm de dòna; sa 6.ª, lo que tènén tots ets instruments, y sa 7.ª, una lletra.

J. S.

FUGA DE CONSONANTS.

.E.A.O .E .O.A .O.E.A .E .E.A
DUCH D'ETCHEM.

ENDEVINAYA.

No tench òli y vaitx encés
No tench blè y estich cremant
Y còm hòn ventay que som
Sempre buf y may m'apach.

X.

(Ses solucions d'ésapte qui vé si som cius.)

15 ABRIL DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.